

DÍL 2

TVRZENÍ:

Evoluce je dobře podpořena důkazy

*Evolucionisté tvrdí, že našli množství
pozorovatelných důkazů evoluce.*

Kapitola 6

Argument: Společný design ukazuje na společného předka

Evolucionisté říkají: „Studie objevily udivující podobnosti v DNA a biologických systémech – to je spolehlivý důkaz toho, že život na Zemi má společného předka.“

Společné struktury = společný původ?

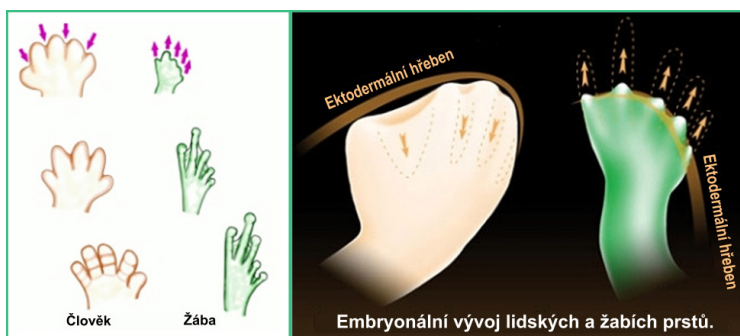
Zastánci evoluce ve většině argumentů předpokládají, že společné fyzické rysy, jako např. pět prstů u opic i lidí, ukazují na společného předka v dávné minulosti. Darwin se vysmíval myšlence, že společné struktury (homologie) svědčí spíše o společném Stvořiteli, než o společném předkovi (v dramatisaci programu PBS toto navrhoval Richard Owen při jeho setkání s Darwinem).

Avšak vysvětlení společným Designerem dává mnohem větší smysl díky nálezům současných genetiků, kteří zjistili, že i přes mnohé vnější podobnosti anatomických struktur, které viděl Darwin, je často velmi *rozdílný* jejich genetický plán. Dědí se *geny*, nikoli struktury *samy o sobě*. Dalo by se tedy očekávat, že podobnosti, pokud byly výsledkem společného evolučního předka, budou produkovány společným genetickým programem (to může, ale nemusí být případ společného

designu). Je zjevné, že v mnoha případech tomu tak není. Například pět prstů u žab a lidí – lidskému embryu se na konci končetiny vytvoří hřeben a pak se tkáň mezi prsty vstřebává; u žab vyrůstají prsty od základu směrem ven (viz obrázek níže). To je silným argumentem proti evolučnímu vysvětlení „společným předkem“ kvůli podobnosti.

Vývoj lidských a žabích prstů

Stylizované schéma ukazující rozdíl ve vývojových vzorcích lidských a žabích prstů.

Vlevo: U lidí se hřeben postupně rozdělí naprogramovanou smrtí buněk (*apoptóza*) na pět oblastí, z nichž se pak vyvinou prsty (prsty a palec). [Od TW Sadler, editor, *Langman's Medical Embryology*, 7. vyd. (Baltimore, MD: Williams a Wilkins, 1995), s. 154–157.]

Vpravo: U žab vyrůstají prsty od základu směrem ven díky dělení buněk. [Od MJ Tylera, *Australian Frogs: A Natural History* (Sydney, Austrálie: Reed New Holland, 1999), str. 80.]

Program PBS a další evoluční propagandisté tvrdí, že kód DNA je univerzální a je důkazem společného předka. To však není pravda – již od 70. let minulého století jsou známy výjimky v sestavení nejen mitochondriální, ale také jaderné DNA, a neustále se nalézají další případy.¹ Například u prvoka trepky *Paramecium* několik z 64 kodo-nů kóduje rozdílné aminokyseliny. Na tuto jasnou faktickou chybu v programu PBS upozornil Discovery Institute.² Některé organismy

také kromě hlavních 20 typů kódují jednu nebo dvě zvláštní aminokyseliny.³

Reakce mluvčí PBS Eugenie Scottové ukázala, že evoluční establishment se více zabývá propagací evoluce než vědeckou přesností. Místo aby připustila, že pořad PBS nemluvil pravdu, reagovala útokem a citované prohlášení s kritikou (prokazatelně oprávněnou!) označila za „tak bizarní, že je to až neuvěřitelné“. Potom sice pravdivost kritiky neochotně uznala, ale s tímto vysvětlením: „U těchto výjimek je však známo, že byly odvozeny z organismů se standardním kódem.“

Jinými slovy říká vlastně toto: „Upozorňovat na existenci skutečných výjimek bylo špatné, i když opravdu existují; a že PBS uváděla něco, co není pravda bylo správné, protože my dokážeme vysvětlit, proč to vždy není pravda.“

Jenže předpoklad, že „důkazem“ tohoto jejich vysvětlení je pravdivost darwinismu, vyvolává problém. O těchto údajných předchůdcích organismů totiž neexistuje žádný experimentální důkaz, protože nemáme jejich kód DNA. Je tu ale i teoretický problém, protože pokud změníme kód, vytvoří se chybné proteiny a organismus uhynie – ten přežije pouze tehdy, je-li kód ustálený. Discovery Institute prokázal také nelogičnost tvrzení Scottové.⁴ Není pochyb o tom, že většina kódu je univerzální, ale to přece nejlépe vysvětluje společný design. Ze všech milionů možných genetických kódů je pro ochranu před chybami optimální právě ten náš, nebo jemu podobný kód.⁵ Na druhou stranu výjimky maří evoluční vysvětlení.

Srovnávání DNA – záleží na interpretaci

Scientific American opakuje obvyklý argument, že srovnávání DNA pomáhá vědcům rekonstruovat evoluční vývoj organismů:

Makroevoluce se zabývá tím, jak se mění taxonomické skupiny nad úrovní druhů. Důkazy pro rekonstrukci možného příbuzenství různých organismů jsou často čerpány z fosilního záznamu a srovnáváním DNA. [SA 80]

Srovnávání DNA jsou jen podmnožinou argumentu o *homologii*, která však dává stejný smysl i v biblickém rámci. I společný *Návrhář* je rovnocennou interpretací, která dává *stejným* datům smysl. Architekt přece běžně používá stejný stavební materiál pro různé budovy, a výrobci automobilů běžně používají stejné díly v různých autech. Nemělo by nás tedy překvapovat, že Designer všeho živého použil stejnou biochemii a struktury u mnoha různých tvorů. A naopak, kdyby všechny živé organismy byly zcela odlišné, nevylučovalo by to další interpretaci, že bylo *mnoho* designerů místo jednoho.

Protože struktury a biochemické molekuly kóduje DNA, měli bychom očekávat, že nejvíce podobní tvorové budou mít i nejpodobnější DNA. Opice i lidé jsou savci s podobnými tvary, takže oba mají podobnou DNA. Také bychom měli očekávat, že lidé budou mít v DNA více podobností s dalšími savci, jako je např. prase, ne však s plazy, jako je chřestýš. A přesně tak to i je. Lidé se velmi liší od kvasinek, ačkoli i zde existuje určitá společná biochemie, a tak lze snadno předpokládat, že lidská DNA se bude od kvasinkové DNA lišit více než např. od opicí.

Vidíme tedy, že obecný vzorec podobností může být vysvětlen i jinak, než pouze společným předkem (evolucí). Kromě toho v evolučním vysvětlení existuje několik záhadných anomálií – vzájemná podobnost mezi organismy, o kterých ale evolucionisté nevěří, že jsou spolu jakkoli příbuzné. Například u obratlovců se nachází hemoglobin, což je komplexní molekula, přenášející kyslík v krvi a je také příčinou její červené barvy. Jenže ten se nachází i u *různých* žízáň, hvězdic, korýšů, měkkýšů, a dokonce i u některých bakterií. Dále, protein antigenního receptoru má stejně neobvyklou jednořetězcovou strukturu u velbloudů a žraloků vouskatých, jenže vysvětlení společným předkem žraloků a velbloudů nepřipadá v úvahu.⁶ A je tu ještě mnoho dalších příkladů podobností, které nemohla způsobit evoluce.

Pohaslá sláva „molekulárních hodin“

Scientific American opakuje známou kachnu o „molekulárních hodi-

nách“ v DNA, které nám mají poskytovat historii evoluce DNA od nej-
jednodušší formy života až po člověka:

Evolucionisté však mohou citovat další podpůrné důkazy z molekula-
rní biologie. Všechny organismy sdílejí většinu stejných genů, ale
jak předpovídá evoluce, struktury těchto genů a jejich produktů se
mezi druhy liší, v souladu s jejich evolučními vztahy. Genetici mluví
o „molekulárních hodinách“, které zaznamenávají průběh času. Tato
molekulární data rovněž ukazují, jak v rámci evoluce přecházely růz-
né organismy mezi sebou. [SA 83]

Pravda je ovšem taková, že molekulární hodiny přinášejí evolucion-
istům řadu problémů. Nejsou to jen výše zmíněné anomálie nebo
argumenty pro společného Designera. Tyto molekulární hodiny ve
skutečnosti nepodporují postupnou pokračující evoluci, ale umožňují
vytváření odlišných typů i v rámci řádných skupin, jak na to již upo-
zornoval ne-kreacionistický mikrobiolog Dr Michael Denton ve své
knize *Evolution: A Theory in Crisis (Evoluce: Teorie v krizi)*. Například
srovnáme-li sekvence aminokyseliny cytochromu C bakterie (proka-
ryoty) se široce rozmanitými eukaryoty, jako jsou kvasinky, pšenice,
bourec morušový, holub a kůň, pak všechny tyto jmenované mají
s bakterií prakticky stejný procentuální rozdíl (64–69 %). Mezi proka-
ryoty a eukaryoty neexistuje žádný přechodový cytochrom, a také ani
náznak toho, že se „vyšší“ organismus, jako je kůň, lišil větším procen-
tuálním rozdílem než „nižší“ organismus, jako jsou kvasinky.

Stejná podobnost je pozorována při srovnání cytochromu C bezob-
ratlého bource morušového s obratlovci jako jsou mihule, kapr, želva,
holub a kůň. Všichni obratlovci mají stejnou odchylku jako bourec
morušový (27–30 %). Stejně je to i při porovnání globulinů mihule
(údajně „primitivní“ kruhoústá neboli bezčelistnatá ryba) s kaprem,
žábou, kuřetem, klokanem a člověkem – i ve všech těchto případech
je přibližně stejný rozptyl (73–81 %). Cytochrom C ve srovnání mezi
kaprem a skokanem volským, želvou, kuřetem, králíkem a koněm po-
skytuje konstantní rozdíl 13–14 %. Není tu ani stopa po nějaké řadě

mezilehlých článků od kruhoustých → přes ryby → obojživelníky → plazy → až po savce nebo ptáky.

Je tu ale ještě další problém pro evolucionisty: Jak mohly molekulární hodiny tikat tak rovnoměrně ve všech možných proteinech v tolika různých organismech? (a to neberu v úvahu některé již dříve zmíněné anomálie, které to celé ještě více zhoršují). Aby to fungovalo, musela by existovat konstantní rychlost mutací za jednotku času u většiny typů organismů. Ale *pozorování* ukazují, že konstantní rychlost mutací se váže na *generaci*, tudíž u organismů s krátkou generačním dobou, jako jsou bakterie, by měla být rychlost mutací vyšší a u slonů mnohem nižší. U hmyzu se generační doba pohybuje v časovém rozsahu od týdnů u much, až po mnoho let u cikád, a přesto neexistuje žádný důkaz o tom, že by se v rychlosti mutací mouchy od cikád lišily. Důkazy jsou tedy jasně *proti* domněnce, že pozorované vzorce jsou způsobeny mutacemi, nahromaděnými v průběhu času tak, jak se vyvíjel život.

Odkazy a poznámky

1. National Institutes of Health , 29 August 2002.
2. 10 September 2001 press release, PBS Charged with 'False Claim' on 'Universal Genetic Code' .
3. Některé jednobuněčné organismy a eubakterie kódují 21. nebo 22. aminokyselinu, selenocystein a pyrrolysin — viz J.F. Atkins and R. Gesteland, The 22nd Amino Acid, Science 296(5572):1409–10, 24 May 2002; commentary on technical papers on p. 1459–62 and 1462–66.
4. 20 September 2001, press release, Offscreen, 'Evolution' Spokesperson Tries to Tar Scientific Critics Who Are Ignored, .
5. J. Knight, Top Translator, New Scientist 158(2130):15, 18 April 1998. Přírodní výběr nemůže vysvětlit tuto optimalizaci kódu, protože neexistuje způsob, jak nahradit první funkční kód „lepší“ bez narušení funkčnosti.
6. Proceedings of the National Academy of Sciences, 95:11,804; cited in New Scientist 160(2154):23, 3 October 1998.